

عنوان مقاله:

ارزیابی خطر بیابان زایی استان خراسان شمالی با استفاده از مدل های MICD و IMDPA

محل انتشار:

مجله مهندسی اکوسیستم بیابان، دوره 9، شماره 26 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مجید اونق - گروه مدیریت مناطق بیابانی، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان

نقیسه رمضانی - دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان

عبدالرسول سلمان ماهینی - گروه محیط زیست، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان

عادل سپهر - گروه مدیریت مناطق خشک و بیابانی، دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

بحران بیابان زایی در استان خراسان شمالی به علت تغییرات شدید کاربری اراضی، نابودی پوشش گیاهی و جنگل تراشی، دامنه بردباری و تحمل پذیری اکوسیستم های این منطقه را با خطر جدی مواجه کرده است. هدف مطالعه حاضر، تهیه نقشه و ارزیابی خطر بیابان زایی با دو مدل ایرانی MICD و IMDPA و شناسایی معیارهای اصلی بیابان زایی در استان است. بدین منظور ابتدا نقشه واحدهای کاری منطقه تهیه شد. سپس در هر واحد کاری معیارها و شاخص های هر دو روش امتیازدهی شد. در نهایت نقشه خطر بیابان زایی به دست آمد؛ بر اساس نتایج حاصل از دو مدل بیش از ۸۰٪ منطقه در کلاس خطر متوسط تا شدید بیابان زایی قرار دارد، که معیارهای اقلیم و کشاورزی به ترتیب موثرترین عوامل در تشدید شرایط بیابان زایی هستند. از این رو پیشنهاد می شود برای کاهش خطر بیابان زایی منطقه، راهبردهای مناسب برای دو عامل اقلیم و کشاورزی در اولویت قرار داده شوند. در این زمینه، تدوین برنامه مدیریت استراتژیک ریسک بیابان زایی استان می تواند راهگشای مدیران منطقه ای باشد.

کلمات کلیدی:

بیابان زایی، تغییر کاربری اراضی، خراسان شمالی، مدل MICD، مدل IMDPA

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1934736>

